

Ο ΠΟΝΕΜΕΝΟΣ

ΟΛΟΙ τὸν βλέπουν νὰ διαβαίνει
 Μὲ ὄψι κίτρινη πολύ,
 Κλειστὸ τὸ στόμα του νὰ μένῃ
 Καὶ ἡ ματιά του νὰ μιλιῇ.

Τοῦ σχίζει, ὅταν λέξι βγάνῃ,
 Τὰ στήθεα του βήχας ξερός·
 Ἄγ! ἡ ἀγάπη πὼς τὸν κάνει
 Κι' ἂν ζωντανὸς νᾶναι νεκρός.

Μὰ ἐκεῖ ποῦ ὁ πόνος τὸν σπαράζει
 Κι' ὄλο θλιμμένος περπατεῖ,
 Ὁ κόσμος μ' εἰρωνεῖα κράζει·
 «—Γιὰ ἰδέτε ἓνα ποιητῆ!»

Ἡ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΜΗ τὸ γλωμὸ μου πρόσωπο κυττάξῃς
 Μὲ τέτοιο μάτι, κόρη, πονεμένο·
 Καὶ μὴ στὸ κάθε βῆμά μου τρομάξῃς,
 Μήπως μὲ ἰδῆς ἐμπρὸς σου πεθαμένος.

Δὲν θέλω λύπ' ἢ ὄψι μου νὰ φέρῃ
 Καὶ ξένο μάτι δάκρυα νὰ χύνῃ·
 Ἡ μοῖρά 'μου στὸν τάφο σὺν μὲ σέρνῃ,
 Ζωὴ τὸ ξένο δάκρυ δὲ μοῦ δίνει.

Σ. Δ. Π. Σ. Ἡ «**Ποικίλη Στοά**» τὸ πρῶτον στολιζέται μὲ τὴν ἐκλεκτὴν συνεργασίαν τοῦ κ. Η. Βουτιεριδίου, ἐκ τῶν παρ' ἡμῖν συμπαθεστέρων νέων ποιητῶν καὶ λογογράφων. Ἐξόχως εὐελπὺς καὶ εὐφάνταστος χειριστὴς τοῦ καλάμου, γλυκὴς καὶ αἰσθηματικώτατος ποιητὴς, διὰ τῶν μέτροι τοῦδε δημοσιεύσεων αὐτοῦ, κατέλιπεν ἐξαιρετοὺς ἐντύπων καὶ ἐκρίθη ὡς κατέχων τὸ τάλαντον μελωδικοῦ καλλιτέχνου τοῦ στίχου καὶ ἐμπνευσμένου τῆς Μούσης λάτρου. Ἐν τῇ «**Ποικίλῃ Στοᾷ**» ἡ συμμετοχὴ τοῦ κ. Βουτιεριδίου ἀποτελεῖ ὄρατον κόσμον, ἀναμφιβόλως δὲ καὶ οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν εἰς τ' ἀβρὰ τραγούδια τοῦ νεαροῦ ποιητοῦ θ' ἀνεύρωσι τὸν ἀγνὸν τόνον τῆς ἀρμονίας, ὅστις ἀρμόζει εἰς τὴν νεωτέραν ποίησιν, τὴν ἀνταποκρινομένην εἰς τ' ἀλάθητα αἰσθήματα, τ' αὐθόρμητα αἰσθήματα τοῦ ἀναγνώστου, τὴν πλαϊσιουμένην ποίησιν οὐχὶ ὑπὸ τοῦ παρενενομημένου συμβολισμοῦ, ἀλλ' ὑπὸ τῶν συμβόλων τῆς ἀληθοῦς τέχνης, τῶν θελητῶν καὶ τῶν προαιωνίων συμβόλων τοῦ ἰδεώδους. . . .

Μονάχος μου τὸ θάνατο ἐζητοῦσα,
 Ἄφου τόσον καιρὸν εἶχα πιστέψει
 Σ' ἀτελείωτη ἀγάπη, κι' ἄς γροικοῦσα
 Ὅτι ἔμπορεῖ κι' ἡ ἀγάπη νὰ σ-ερέψει.

Εἶν' ἓνας νόμος μαῦρος ἐδῶ κάτω :
 —“Ὅποιος πολὺ πιστεύει νὰ γελιέται
 Κι' ὅταν ἡ ὥρα ἔρθῃ τοῦ θανάτου,
 Ἀλήθεια κι' ἂν ἰδῇ νὰ τὴν ἀρνεῖται.

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ

ΠΕΡΝΑ' ἡ νύχτα ὀλόκληρη καὶ τὸ πρωὶ 'στὸ στρῶμα
 Μὲ βρίσκει πάλιν ἄγρυπνο, μὲ τὴ ματιὰ βιγμένη
 Σὲ μιὰ μεριά, ποῦ κάποτε μὲ τοῦ νεκροῦ τὸ χρῶμα
 Ἄπ' τὴ ματιὰ σου ἐγύρευα λίγη ζωὴ χαμμένη.

Ἄχ, πόσαις νύχταις πέρασαν ! Κι' ὅμως θυμοῦμαι ἀκόμα
 Τὴ νύχτα, ποῦ περήφανη κοντά μου καθισμένη
 Μ' ἐκύτταζες μ' ἓνα σκληρὸ χαμόγελο 'στὸ στόμα
 Καὶ τὴν καρδιά σου ἐκράταγες στὸν πόνο μου κλεισμένη.

Καί, σὰν ἀμίλητη ἔφυγες, πῶς μόνος μου ἐβρηνοῦσα,
 Γιατί καὶ μέσ' 'στὰ στήθια σου δὲν μπόρεσα ν' ἀνάψω
 Ὅση φωτιὰ 'στὰ στήθια μου κρυμμένη ἐκρατοῦσα.

Ἄχ, πόσαις νύχταις πέρασαν ! Καὶ ὅμως σὰν τὴν πρώτην
 Μέσ' 'στὸ σκοτάδι κάθουμαι μονάχος μου νὰ κλάψω
 Τὴ γελασμένη ἀγάπη μου, τὴν πεθαμμένη νεότη.

ΑΚΟΜΑ

ΣΕ ΒΛΕΠΩ μέσ' στῆς νύχτας τὴγαλήνη
 Τὴν κεφαλή 'στὰ στήθια σου νὰ γέρνῃς
 Κι' ἐνῶ σιγὰ-σιγὰ ὁ λύγνος σβύνῃ,
 Ἄλλη ἐμορφιά οὐράνια νὰ παίρνῃς.

Καὶ σὲ θεωρῶ μπροστά μου μὲ μανία,
 Πλάσμα οὐράνιο μὰ καὶ κολασμένο,
 Γιατί νὰ κλῆς 'στὰ στήθια τόσ' ὑγεία,
 Ἐνῶ χίλιας φοραὶ ἐγὼ πεθαίνω...

Καὶ στέκομαι βουβὸς γιὰ νὰ θαυμάζω
 Ὅσαις πολλαῖς τὴν τόσην ἐμορφιά σου.
 Μὰ μέσ' ἀπ' τὴν καρδιά μου ἀναστενάζω,
 Γιατί βουβὴ νὰ μὲνῃ κι' ἡ καρδιά σου.

Καὶ ὅμως, ἂν' στῆς φλόγαις, ποῦ μεκάινε,
 Βλαστήμησα τὸ κέρινό σου σῶμα,
 Τὰ μάτια σου, ὅπου ποτὲ δὲν κλαῖνε,
 Ἀλλοίμονο ! σὲ ἀγαπῶ ἀκόμα !

ΟΝΕΙΡΟ

'ΣΤ' ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ σ' εἶδα πάλι
 Κίτρινη καὶ μαρμαρμένη
 Κι' ἀκουμπούσες τὸ κεφάλι
 Ἐστὴν παλάμη σου θλιμμένη.

Κ' ἔκλαιγ' ἓνας ἀντικρὺ σου
 Γιὰ τὴ λύπη σου μὲ τρέλλα.
 Ποῦ νὰ νοιώσῃ 'στὴ μορφὴ σου
 Πόσο ἡ καρδιά σου ἐγέλα !

ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗ!

ΜΕ ΒΡΙΣΚΕΙ τὸ ξημέρωμα γυρμένο Χείλη, ποῦ κι' ἄλλους φίλησαν, ἀνοίγουν
 Μὲ γλύκα 'στὸ ποτῆρι καὶ κυττάζω Τρελλὸ κανένα λόγο νὰ μοῦ εἰποῦνε
 Νέο κορμί, ἀγγελικὰ πλασμένο, Κι' ὄλο χαρὰ μὲ τὰ δικά μου σμίγουν.
 Χωρὶς τῆς πιθυμιαῖς του νὰ ἐξετάζω.

'Στὸ πρόσωπο τ' ὄγρὸ καὶ μαραμμένο Κι' ἂν εἶναι ψεύτικ' ἡ χαρὰ ἐκείνη,
 Τὴν τόση ἀδιαφορία ἐνῶ θαυμάζω, Ποῦ οἱ λόγοι της καὶ τὰ φιλιὰ της κλει-
 'Στὰ χάρδια της κάθε μου πόνο σβένω 'Εγὼ θαρρῶ πῶς εἶν' ἐλεημοσύνη! [οὔνε.
 Καὶ τότε, ἀκούς; γιὰ σένα δὲ στενάζω!

ΤΑ ΙΔΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΙΔΙΑ

ΚΟΥΡΑΣΤΗΚΕ τὸ στόμα μου νὰ λέη
 Κάθε στιγμή τί πόνος μὲ δαγκώνει.
 Κουράστηκε καὶ ἡ καρδιά νὰ κλαίη
 Κι' ἀργὸν μέσα 'στὸ δάκρυ της νὰ λυώνη.

Κουράστηκα, κάθε στιγμή φωνάζω
 Τὴν ἄψυχη ἐμορφιά της νὰ λατρεύω,
 Παρηγοριάς ἀχτίδα, ὅταν στενάζω,
 'Απ' τὸ στεγνὸ της μάτι νὰ γυρεύω.

Κουράστηκα νὰ προσπαθῶ ν' ἀνάψω
 Τὴ φλόγα ποῦ μὲ καίει καὶ σ' ἐκείνη.
 Μὰ τὴ στιγμή, ποῦ θὰ σκεφθῶ νὰ πάψω,
 Καίνουργια δάκρυα ἡ καρδιά μου γύνει!

ΤΡΕΛΛΟΣ!

ΜΙΑ ΜΑΥΡΗ νύχτα, ποῦ βαρεῖὰ ὁ νοῦς μου εἶχε σαστίσει,
 Γιατί καὶ πάλ' ἡ ὕψη της σὰν ὄνειρο μοῦ ἐφάνη,
 Τρελλὸς ἀπὸ τὸν πόνο μου σ' ἡδονικὸ μεθύσι
 'Ερρίχτηκα νὰ βρῶ σ' αὐτὸ τοῦ πόνου μου τὴν πλάνη.

Ἰδρωτὰς κρύος μ' ἔβρεχε τὸ στόμα μου εἶχε κλείσει
 Κ' ἐθάμπωσαν τὰ μάτια μου, σὺν νάχα ἐκεῖ πεθάνει.
 Μὰ ἐνῶ ἡ καρδιά μου ἐνόμιζα πῶς πλεῖὰ δὲν θὰ χτυπήσει,
 Ἄκουσα ἤχο μιᾶς φωνῆς ἀπὸ μακριὰ νὰ φθάνη:

«—Τρελλὸ εἶν' ἡ ἀγάπη μου ἀκόμα βίζωμένη
 »Βαθεῖὰ 'στὰ φυλλοκάρδια σου τὰ φλογερά μου λόγια
 »Δύναμι ἀνθρώπινη ἀπ' τὸ νοῦ καμμιὰ δὲ σοῦ τὰ σβένει.

»'Εγὼ ζωὴ κ' ἐνθύμησες μίς' 'στὸ κορσί σου γύνω,
 »Κ' ἐνόσω ζῶ, δὲ θ' ἀκουστοῦν γιὰ σένα μοιρολόγια!»
 —'Ε! τότε πλεῖὰ καλλίτερα τρελλὸς, τρελλὸς ἄς γίνω! —

ΣΥΝΕΙΘΙΣΜΕΝΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

ΓΛΥΚΑ τὸν ἀποκοίμιζε Μὰ κάποι' ἐξημέρωσε
 Νύχταις πολλαῖς 'στὴν τρυφερῇ ἀγκαλιᾷ Χωρὶς τὴ θέρμη τῶν φιλιῶν νὰ νοιώσῃ
 Καὶ τὴ χαρὰ τοῦ θύμιζε [τῆς Κ' ἡ ὕψη του ἐκέρωσε,
 'Στὸν ὕπνο του μὲ τὰ θερμὰ φιλιὰ τῆς. Σὰν εἶδε πῶς μονάχος θὰ νυχτώσῃ.

Ὅλη τὴ μέρα ἐθρόνησε
 Μὲ πόνο τὴν ἀγάπη τὴ χαμμένη·
 Μὰ μὲ τὴ νύχτ' ἀρχίνισε
 Τὴ νειότη του νὰ κλαίῃ τὴν πεθαμένη.

Σ Ε Β Α Σ Μ Ο !

ΤΑ ΠΕΘΑΜΕΝΑ νειᾶτά μου μονάχα σὺ μὴν κλάψῃς·
 Για χάρι σ' τὸ ζητώ.
 Καὶ μὴν ἐρθῆς 'στὸ μνήμά μου κερὶ γιὰ νὰ μ' ἀνάψῃς·
 Θάνατι βλαστήμι' αὐτό.

Ἄν τῆς ζωῆς μου ἔφερες μὲ κροκοδείλου δάκρυ
 Τὸν ὕστερο σπασμό,
 Δεῖξέ μου ἐκεῖ, ποῦ ἔσημος θὰ λυόνω σὲ μιὰν ἄκρη,
 Λιγάκι σεβασμό !

Ζ Ω Η

ΜΗ μὲ θεωρεῖτε κίτρινο τόσο πολὺ καὶ λέτε
 "Ὅτι δὲν ἔχω δύναμι κ' ἐγὼ νὰ ξενυχτήσω.
 "ὦ! εἴμ' ἀκόμα ζωντανός, κι' ἂν σὰν νεκρὸ μὲ κλαίτε
 Τέτοιαις νυχταις οὐράνιαις ἐγὼ πολλαῖς θὰ ζήσω.

Φέροτε κρασί! τοὺς πόνους μου 'στὴ γλύκα του νὰ σβύσω·
 "Ἐλα καινούργι' ἀγάπη μου 'στὰ στήθια σου ἐπάνω
 Νὰ ξεμερώσω μὲ φιλιὰ κ' ἐσένα νὰ μεθύσω·
 Μὰ μὴ μού εἰπῆς ὡς αὔριο καὶ σὺ πῶς θὰ πεθάνω.

Ἄν αἶμα φτόνω κάποτε, αὐτὸ μὴ σὲ φοβίξῃ·
 "Ἐγὼ φωτιά 'στὰ στήθια μου, ποῦ πάντα μ' ἀνασταίνει,
 Ποῦ κάθε ἡμέρ' ἄλλη ζωὴ, καινούργια μού χαρίζει.
 Κουτῆ! Φοβόυνται θάνατο ποτὲ οἱ πεθαμένοι ;

Η ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ ΤΗΣ

ΚΑΙ ΤΗ ΘΩΡΩ καμμιὰ φορά νὰ δείχνη
Τὸ μάτι της 'στὴ γῆ καὶ νὰ σωπαίνη
Καὶ τῶμορφὸ της πρόσωπο νὰ δείχνη,
Πῶς τὴν καρδιά της κάτι τὴ βαραίνει.

Καὶ τότε νοιώθω ἀπ' ὄλο μου τὸ σῶμα
Χαρᾶς ἀνατριγίλα νὰ περνᾶη,
Γιατὶ κι' αὐτὴ κρουφὰ βρωταίει τὸ χῶμα,
" Ἄν θὰ μπορῆ κι' ἐκεῖ νὰ μ' ἀγαπάη.

Μ' ἂν τὴ βρωτήσω τ' εἶναι, ποῦ βαραίνει
Τὴν ὥρ' αὐτὴ τ' ὠραῖό της κεφάλι :
Πῶς συλλογιέται — θὰ μοῦ πῆ θλιμμένη —
Ποιὸ φόρεμά της αὔριο νὰ βάλῃ !..

ΟΙ ΘΡΗΝΟΙ ΜΟΥ

ΣΤΑ ΜΕΡΗ, ποῦ σ' ἀγάπησα, ἂν θὲ νὰ πῆς μὲ χρόνια
Κι' ἀκούσης σὰν παράπονο τὴ σιγαλιὰ νὰ δέσνη,
Μὴν πῆς πῶς εἶναι στέναγμα π' ἀφίουνε τ' ἀηδόνια
Γιὰ τὴν ἀγάπη τους κι' ἀργὰ τ' ἀγέρι σοῦ τὸ φέρνει.

' Ἐκεῖ μέσα 'στὰ λούλουδα, μέσ' 'στ' ἀνθισμένα μέρη,
Ποῦ σ' εἶδα πρώτη μου φορά, ἔχ' ἡ καρδιά μου μείνει·
Καὶ 'στὴς αὐγῆς τ' ὀλόδροσο καὶ μυρωμένο ἀγέρι
Τῆς πονεμένης μου ψυχῆς εἶναι κλεισμέν' οἱ θρήνοι.

ΣΤΟ ΜΝΗΜΑ

ΤΟ σῶμ' αὐτό, ποῦ τώρα τόσο τὸ στολιζεις,
Πές μου, φαντάζεσαι μιὰ μέρα τί θὰ γίνη;
Φαντάζεσαι ἀπ' τὰ τόσα κἀλλὴ τί θὰ μείνη
Μέσα 'στὸ κρῦο μνήμα σου ;
Καὶ τὴν καρδιά, ποῦ κάθε ἡμέρα συμβουλευεῖς
Περὶ φανη ἔμπρὸς σ' ἄλλη καρδιά νὰ μένη
Καὶ σ' ὅ,τι γύρω γίνεται νὰ εἶνε ξένη,
Τί θὰ τὴν βροῆ φαντάζεσαι ;
Φαντάζεσαι κι' ἐμέ, ποῦ τῶρ' ἀπὸ τὸν πόνο
Τοῦ ἔρωτος εἶμαι νεκρός, κι' ἄς ζῶ ἀκόμα,
Πῶς θὰ γελῶ μ' αὐτὸ τ' ἀφρόπλαστό σου σῶμα,
" Ὅταν 'στὸ μνήμα σμίξουμε :

(1899)

ΗΛΙΑΣ ΒΟΥΤΙΕΡΙΔΗΣ

